

Debreceni Ítéltábla

Gf.IV.30.167/2021/9.

A Debreceni Ítéltábla a Nemzeti Reorganizációs Nonprofit Korlátolt Felelősségű Társaság felszámolószervezet (CÍM, felszámolóbiztos: dr. Koller Mihály Dávid) megbízásából eljáró Stajz Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Stajz Annamária ügyvéd) által képviselt FELPERES NEVE „felszámolás alatt” (FELPERES CÍME, Cg...., adószáma: ...) felperesnek –, a Rátky és Társa Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Rátky Miklós ügyvéd) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME, Cg...., adószáma: ...) alperes ellen vállalkozói díj megfizetése iránt indított perében, az Egri Törvényszék 2021. május 21-én meghozott 4.G.20.184/2020/27. számú ítélete ellen, az alperes részéről 28. sorszámon, a felperes részéről pedig 31. sorszámon benyújtott fellebbezések folytán indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezéseit pedig helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 952 500 (Kilencszázötvenkétezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget, továbbá térítsen meg az államnak – a székhelye szerinti adó- és vámigazgatóság felhívásában megjelölt módon, határidőben és számlára – 2 500 000 (Kettőmillió-ötszázezer) forint meg nem fizetett fellebbezési eljárási illetéket.

Megállapítja, hogy az alperes részére – kérelmére – 40 000 (Negyvenezer) forint eljárási illeték visszatérítésének van helye, amely kérelem elbírálásához az ítéltábla a jelen határozata egy példányát megküldeni rendeli – az elsőfokú bíróság útján – a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Heves Megyei Adó- és Vámigazgatóságának.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A felperes és a perben nem álló KFT. által alkotott konzorcium tárgyalásos közbeszerzési eljárás eredményeként 2019. március 4-én vállalkozási szerződést kötött az alperessel mint megrendelővel, az alperes által üzemeltetett TELEPÜLÉS1 és TELEPÜLÉS2 bányákban üledékes ásványi anyag (meddő) és lignit hidraulikus forgó felsővázaz, mélyásós vagy hegybontós szerelékű egykanalas lánctalpas kotrógépekkel való jövesztése, a kitermelt anyag gépkocsikra rakása, a bányatérsgben kijelölt ürítési helyekre történő elszállítása, földműbe rendezése, valamint a tevékenységéhez kapcsolódó közlekedő utak elkészítése és karbantartása, szükség szerinti pormentesítése, a technológiai szükségletekhez és

biztonságtechnikai előírásaihoz igazított, a műszaki leírásnak megfelelő elvégzésére és felelős műszaki vezetésre.

[2] A felek a vállalkozási szerződésben a munka mennyiségét a visontai bányában 3 080 000 000 m³, a bükkábrányi bányában 5 005 000 000 m³ mennyiségben jelölték meg, annak vállalkozói díját pedig mindösszesen 5 648 013 945 forint + áfa összegben.

[3] A felek a vállalkozási szerződést határozott időre, 2020. június 30-ig kötötték, azzal, hogy amennyiben a szerződött mennyiség ezen időpontig nem kerül kitermelésre, úgy a szerződés az igénybe nem vett mennyiség teljesítéséig, de legfeljebb 60 nappal meghosszabbodik.

[4] A vállalkozási szerződés 8.1.1. pontja az előfinanszírozáshoz kapcsolódó kedvezményekről rendelkezett akként, hogy az alperest mindkét bányára az elszámolási időszakban teljesített mennyiséget alapul véve árengedmény illeti meg azokban az időszakokban, amikor a felperes kérésére előleget biztosít. Minden 100 000 000 forint + áfa nagyságú előleg rendelkezésre bocsátása esetén a megrendelőt 0,25% árengedmény illeti meg. Az előleg nagysága nem haladhatja meg a 400 000 000 forint + áfa-t. A felek ugyanezen pontban rendelkeztek az előleg rendelkezésre bocsátásának a módjáról is, az alábbiak szerint:

- Teljesítéssel fedezett előleg 100 000 000 forint + áfa összegig. Fedezete: a vállalkozó jelen szerződés alapján végzett teljesítése. A teljesítményelőlegre vonatkozó előlegbekérőt vállalkozó jelen szerződés megkötésétől számított 2 munkanapon belül eljuttatja postai úton vagy személyesen megrendelő pénzügyi osztályára a következő címre: ALPERES CÍME, melynek fizetési határideje a 10. naptári nap. Amennyiben a fizetési határidő hétvégére vagy munkaszüneti napra esik, úgy a fizetési határidő a következő munkanap.

- Az előleg visszafizetési határideje a vállalkozási szerződés lejáratának napja. A megrendelő minden vég számla kifizetése előtt megvizsgálja a fizetési határidőt 4 naptári nappal megelőzően, hogy milyen nagyságrendű a fennálló, a vállalkozó által teljesített, de el nem számolt teljesítés nagysága:

- a) Amennyiben az el nem számolt és a még nem esedékes elszámolt teljesítés fedezetet nyújt a teljesítményelőlegre (100 000 000 forint + áfa), úgy az előlegből visszavonás nem történik.

- b) Amennyiben az el nem számolt és a még nem esedékes elszámolt teljesítés nem nyújt fedezetet a teljesítményelőlegre, úgy a kifizetésre kerülő számlából a fedezetlen rész levonásra kerül, melyre a vállalkozó előleg jóváíró számlát nyújt be a megrendelőnek. A vállalkozó jogosult kérni a teljesítménnyel fedezett előleg legfeljebb 100 000 000 forint + áfa – értékig való kiegészítését. Ennek fizetési határideje a kérelem beérkezését követő 10. naptári nap. Amennyiben a fizetési határidő hétvégére vagy munkaszüneti napra esik, úgy a fizetési határidő a következő munkanap.

[5] A felek a vállalkozási szerződés 12. pontjában rendelkeztek a szerződés megszűnéséről, azzal, hogy az a szerződés teljesítésének napján, de legkésőbb 2020. június 30-át követő 60 napon belül szűnik meg. A szerződés 12.2. pontjában szabályozták a felek az azonnali hatályú felmondás lehetőségét, amely rendelkezések között – egyebek mellett – az szerepelt, hogy bármelyik fél élhet az azonnali hatályú felmondás jogával, ha a másik féllel szemben jogerősen elrendelt csőd-, felszámolási vagy végelszámolási eljárás indul.

[6] A vállalkozási szerződés 16.3. pontjában a felek akként rendelkeztek, hogy a jelen szerződés bármely rendelkezése érvénytelenségének, semmisségének vagy végrehajthatatlanságának megállapítása esetén, ha az csak az adott rendelkezésre vonatkozik, akkor az nem jelenti az egész szerződés, vagy annak bármely része, rendelkezése érvénytelenségét, semmisségét, vagy végrehajthatatlanságát és minden más rendelkezés érvényben és hatályban marad.

[7] A felperes 2019. március 29-én kiállította a 338/VC/2019. sorszámú, bruttó 127 000 000 forint összegű, teljesítéssel fedezett előlegről szóló számláját a vállalkozási szerződés 8.1.1 pontja alapján, amelynek ellenértékét az alperes a felperesnek megfizette.

[8] Ezt követően a felperes 2012. április 12-én kiállította a 398/VC/2019. sorszámú, bruttó 381 000 000 forint összegű, garanciával fedezett előlegről szóló számláját, amelynek ellenértékét az alperes ugyancsak teljesítette.

[9] A vállalkozási szerződés 6.2. pontjában meghatározott szerződéses mennyiség maradéktalan kitermelésének az elmaradása miatt a szerződés időtartama 60 nappal meghosszabbodott.

[10] A Fővárosi Törvényszék a 2020. június 30-án meghozott, ... számú végzésével a felperessel szemben 2020. július 1-jei hatállyal csődeljárást rendelt el.

[11] Az alperes a Fővárosi Törvényszék végzésére hivatkozással a 2020. július 7-én keltezett levelével a vállalkozási szerződést annak 12.2. pontja alapján azonnali hatállyal felmondta és közölte a felperessel, hogy az azonnali hatályú felmondásra tekintettel bruttó 508 000 000 forint összegű tartozása áll fenn előleg visszafizetése címén.

[12] A felperes a 2020. július 9-i válaszlevelében vitatta a felmondás jogszerűségét, a munkavégzését azonban ettől függetlenül 2020. július 7-én befejezte.

[13] A felperes a 2020. június 16-a és 2020. június 30-a közötti időszakban történt teljesítéséről 2020. július 1-jén kiállította a 601/VC/2020. sorszámú, bruttó 144 034 593 forint összegű, 2020. július 2-án pedig a 627/VC/2020. sorszámú bruttó 57 155 809 forint összegű számláit.

[14] Az alperes a megjelölt két számlát előbb visszaküldte a felperesnek, majd azok együttes (201 190 402 forint) összegéből 2020. augusztus 3-án megfizetett 74 190 402 forintot, a különbözetet (bruttó 127 000 000 forint) azonban nem egyenlítette ki.

[15] A felperes 2020. július 23-án kibocsátotta a 680/VC/2020. sorszámú számláját 381 000 000 forintról a „398/VC/2019. (VV.04/30.000) számú számla jóváírása, és „az AKA-18-0080/2. számú előleg visszafizetési garancia teljesítése alapján”. Ezt követően a 2020. július 16-án keltezett 665/VC/2020. számú számlájával további 59 042 597 forint vállalkozói díjról állított ki számlát. Ez volt az alperes részére kiállított utolsó számlája, amelynek ellenértékét az alperes 2020. július 27-én megfizette.

[16] A felperes által képviselt konzorcium részéről a vállalkozási szerződés keretében 2020. július 7-ig végzett teljesítés értéke 6 901 157 225 forint volt, amelynek kiszámlázott ellenértékét az alperes teljes egészében megfizette.

[17] A felperes a kereseti kérelmében 127 000 000 forint tőke és annak 2020. július 14-től a kifizetésig számított, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 8 százalékponttal növelt értékének megfelelő késedelmi kamat, továbbá a részére késedelmesen megfizetett 74 190 402 forint után 2020. július 14-től 2020. augusztus 3-ig napjáig számított évi 8,75 % mértékű késedelmi kamatának, azaz 373 493 forintnak a megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[18] Arra hivatkozott, hogy az alperes a csődeljárásra hivatkozással nem mondhatta volna fel a felek közötti vállalkozási szerződést, mivel ez a magatartása „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 11. §-ának (2) bekezdésébe ütközően jogellenes volt. Ezen kogens jogszabályi rendelkezésen nem változtat a felek jogszabályba ütköző szerződéses kikötése sem.

[19] Előadta továbbá, hogy nem csupán ő, hanem a vele közösen ajánlatot tevő KFT. is jogosult volt a szerződés teljesítésére, ugyanis a konzorciumi szerződés teljesítéséért egyetemleges felelősséget vállaltak. Emiatt pedig az alperes egyébként is csak akkor lett volna jogosult az azonnali hatályú felmondás gyakorlására, ha mindkét konzorciumi tag csődeljárás alá került volna.

[20] Mindebből arra a következtetésre jutott, hogy az alperes felmondása jogszerűtlen volt, ezért a perbeli számlák fizetési határidején belül az előleg visszafizetési határideje nem járt le, figyelemmel a vállalkozási szerződés időtartamának meghosszabbodására is.

[21] Állította, hogy a számlájából az alperesnek akkor lett volna joga, és csakis a fedezetlen rész erejéig levonást érvényesíteni, amennyiben az el nem számolt, és a még nem esedékes elszámolt teljesítés nem nyújtott fedezetet a teljesítményelőlegre. Az adott esetben azonban az elszámolt teljesítményük értéke 201 190 402 forint volt, és az el nem számolt teljesítése is csupán azért nem érte el a teljesítéssel fedezett előleg összegét, mert az alperes a vállalkozási szerződést jogszerűtlenül felmondta. Állítása szerint az alperes a számlák kiegyenlítését azért 127 000 000 forint erejéig tagadta meg, mert az általa folyósított, teljesítéssel fedezett előleg összegét beszámította saját számlatartozásába.

[22] A Cstv. 11. §-a (2) bekezdésének *a)* pontja szerint azonban a fizetési haladék időtartama alatt az adóssal szemben beszámításnak helye nincs, de az adós által indított, folyamatban lévő peres eljárásokban a csődeljárás kezdő időpontjáig előterjesztett beszámítás elbírálható.

[23] Álláspontja szerint az alperes által megjelölt „levonás” kifejezés jogi szempontból beszámítást jelent, amit azonban a Cstv. 11. §-ának (2) bekezdése kifejezetten megtilt a csődeljárás alá került adósokkal szemben.

[24] Az alperes az írásbeli ellenkérelmében a kereset – jogalap hiányában történő – elutasítását, és a felperesnek a költségei megfizetésére kötelezését kérte.

[25] Állította, hogy a szerződés megkötése és annak teljesítése során kizárólag a felperessel állt jogviszonyban, a konzorcium másik tagja csupán a szerződés fejlécében került megnevezésre. A szerződés teljes bonyolítását a felperessel végezte, a konzorciumi tagok belső viszonyáról nem volt tudomása, az a per szempontjából nem is bír relevanciával, így annak sincs jelentősége, hogy a másik konzorciumi taggal szemben nem indult csődeljárás.

[26] Hangsúlyozta, hogy a szerződés szerinti előleg visszafizetésének határideje a szerződés lejáratának napja, ami az adott esetben az azonnali hatályú felmondásával bekövetkezett.

[27] Az azonnali hatályú felmondás megküldésekor tájékoztatta a felperest, hogy annak következtében valamennyi kötelezettség lejárttá vált, ezért az előleg visszafizetés címén fennálló tartozása 2020. július 7-én 400 000 000 forint + áfa.

[28] Előadta, hogy a vállalkozási szerződés 8.1.1. pontja alapján kezdeményezte az előleg visszafizetési garancia lehívását, amelynek teljesítése 2020. július 16-án megtörtént. Az ezzel kapcsolatos előleg jóváíró számlát a felperes 2020. július 23-án küldte meg számára, ezzel elismerve annak jogszerűségét. Ezt követően további 127 000 000 forint + áfa összegben állt fenn előleg követelése a felperessel szemben, amit levonás útján érvényesített a felperes 601/VC/2020. és a 627/VC/2020. sorszámú számláiból.

[29] A felperesnek a levonást követően fennmaradó 74 190 402 forint összegű követelése késedelmes megfizetésével összefüggésben felmerült késedelmi kamatköveteléssel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a felperes olyan számlát küldött meg a részére, amely nem egyezett a felperes szerződésben feltüntetett és a cégkivonatán szereplő bankszámláival,

ezért annak helyesbítésére hívta fel, amelyet követően, 2020. augusztus 3-án intézkedett a számla különbözetének a megfizetése iránt.

[30] Állította, hogy a szerződés azonnali hatályú felmondása jogszerű volt, mivel a Cstv. 11. §-a (2) bekezdésének *h*) pontját nem lehet kiterjesztően értelmezni, minden esetben vizsgálni kell azt, hogy a hitelező milyen okkal mondja fel a szerződést. Álláspontja szerint az adott esetben a felek maguk teremtték meg azt az önálló szerződéses jogalapot, amely mentén bármelyik szerződő fél dönthetett úgy, hogy a megjelölt esetben a szerződést felmondhatja. Az alperes felmondása nem arra tekintettel történt, hogy a felperes csődeljárást kezdeményezett maga ellen, hanem kifejezetten a szerződés 12.2. pontjára, az abban biztosított felmondási lehetőségre tekintettel.

[31] Az előleg elszámolásával összefüggésben arra hivatkozott, hogy a felperes kereseti kérelme nem vállalkozói díj megfizetésére, hanem az általa korábban megfizetett előleg ismételt megfizetésére irányul. Álláspontja szerint az előleg nem vállalkozói díj, azt a vállalkozónak legkésőbb a szerződés megszűnésekor vissza kell fizetnie, hiszen az a megrendelőt, vagyis őt illeti. Állította, hogy a felperes keresetlevele jogban való tévedést mutat, amikor a levonás és a beszámítás fogalmakat egymással összemossa, figyelemmel arra a tényre is, hogy maga a szerződés is a „levonás” kifejezést használja. Ezzel összefüggésben egyrészt állította, hogy az általa megfizetett előleg nem része a csődvagyonnak, másrészt állította, hogy a Cstv. beszámítási tilalma az előleg betudására nem vonatkozik.

[32] A felperes az ellenkérelemre benyújtott válasziratában arra hivatkozott, hogy az alperes kizárólag a csődeljárásra hivatkozással mondta fel a vállalkozási szerződést, miközben az nem is veszélyeztette a szerződés általa történő teljesítését. Hangsúlyozta a Cstv. 11. §-a (2) bekezdésének *h*) pontja kógens jellegét, továbbá, hogy az alperes a konzorcium másik tagjával is jogviszonyban állt, ő csupán a konzorcium képviselője volt.

[33] Előadta, hogy a követelése jogalapja vállalkozói díj, nem pedig előleg, a számlákon is az szerepel és azokat csupán részben egyenlítette ki az alperes. Álláspontja szerint az alperes által nyújtott előleg a csődvagyon részét képezi, azzal ő volt jogosult rendelkezni. Az alperes pedig a többi hitelezőhöz hasonlóan a Cstv. által meghatározott eljárásrendet köteles követni a hitelezői igénye kielégítése érdekében, tehát az előlegvisszafizetési igényét a csődeljárásban érvényesítheti vele szemben.

[34] Az alperes a viszontválaszában előadta, hogy a szerződés 12.2. pontja alapján a felmondása szempontjából a felperes teljesítőképességének nem volt jelentősége.

[35] Hivatkozott a felek közötti szerződés 8.1. pontjára, amely szerint ha a számla ellenértéke a folyósított előlegnél magasabb, akkor az alperes a különbözetet köteles átutalni azzal, hogy ilyen esetben a felperes kérhette az előleg kiegészítését. A felperes rendelkezésére bocsátott, teljesítéssel fedezett előleg tehát nem egy, a felperes részére folyamatosan rendelkezésre bocsátott keretösszeg volt, hanem az adott teljesítéshez kapcsolódó vállalkozói díj előleg. Állította, hogy a felperesnek nem tartozik, valamennyi, a felperest megillető vállalkozói díjat megfizette.

[36] Az elsőfokú bíróság a 2021. május 21-én meghozott 4.G.20.184/2020/27. számú ítéletével kötelezte az alperest 373 493 forint megfizetésére, ezt meghaladóan pedig a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest 2 349 500 forint perköltség alperesnek való, valamint 1 500 000 forint kereseti illeték állam javára történő megfizetésére.

[37] A döntését azzal indokolta, hogy a felek „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:238. §-a alapján vállalkozási szerződést kötöttek, amelynek szabályai alapján – a felek eltérő rendelkezése hiányában – a vállalkozó a szerződés általa történő teljesítésével egyidejűleg követelheti a vállalkozói díjat.

[38] Kifejtette, hogy abban az esetben, ha a felek szerződése alapján a megrendelő a szerződés teljesítésével akárcsak részben is a vállalkozó teljesítését megelőzően jár el, és a Ptk. 6:245 §-ának (3) bekezdésében foglaltaktól eltérően a vállalkozói díj egy részét előre megfizeti, ez az összeg a vállalkozói díj jellegét nem veszíti el. Az adott esetben a felek a szerződési szabadság elve alapján szabad akaratukból határoztak úgy, hogy a felperes részére összesen 400 000 000 forint erejéig előleget biztosítottak. Azzal, hogy a felek ezt az összeget előlegnek minősítették, meghatározták annak jogi jellegét, jogcímét is, amelytől utóbb nem térhetnek el, azt nem minősíthetik át például kölcsönné.

[39] Megállapította, hogy az átadott előleg visszakövetelésére az alperes a szerződés tartalmának megfelelő teljesítése során nem jogosult, addig ugyanis, amíg a felek kölcsönösen betartják a szerződést, a megfizetett díjelőleg a megrendelő részére nem jár vissza. Megállapította továbbá, hogy a vállalkozási szerződés alapján a felperes által elvégzett munka ellenértéke 6 901 157 225 forint volt, amelyről a felperes teljes egészében kiállította a számláit, amelyet az alperes ugyancsak teljes egészében meg is fizetett, beleértve a szerződés 8.1. pontja alapján előre megfizetett 127 000 000 forintos előleg összegét is. Emiatt a felperest további vállalkozói díj nem illeti meg, ezért az erre irányuló keresete nem megalapozott.

[40] Az elsőfokú bíróság vizsgálta az alperes felmondó nyilatkozatának az érvényességét, illetve érvénytelenségét is, és azzal összefüggésben arra a következtetésre jutott, hogy a feleknek a csődeljárás megindítására vonatkozóan kikötött azonnali felmondási joga a Cstv. 11. §-a (2) bekezdésének *h)* pontjába ütközik. E jogszabályhely ugyanis határozottan és egyértelműen tiltja az adóssal kötött szerződés felmondását amiatt, hogy az adós csődeljárást kezdeményezett.

[41] A hivatkozott felmondási kikötés érvénytelensége alapján az elsőfokú bíróság ugyancsak vizsgálta a felek egész szerződésének az érvényességét és arra a következtetésre jutott, hogy a felek szerződéses akarata az érvénytelen rendelkezés nélkül is kiterjedt volna a szerződés megkötésére, ezért a szerződés egyéb rendelkezései érvényesek.

[42] Annak következtében azonban, hogy a Ptk. 6:108. §-a alapján érvénytelen szerződésre jogosultságot alapítani és a szerződés teljesítését követelni nem lehet, az alperes sem alapíthatta a szerződés felmondásának a jogát az érvénytelen szerződéses rendelkezésre, ezért a 2010. július 7-i és 8-i felmondó levelei joghatás kiváltására nem voltak alkalmasak. Ebből következően pedig a felek szerződése csak a 2020. június 30-át követő 60. napon, azaz 2020. augusztus 29-én szűnt meg.

[43] A felperes a munkavégzést 2020. július 7-én beszüntette, ezért az eddig időpontig végzett teljesítéséért jogosult a vállalkozói díjra, amellyel szemben az alperes az általa megfizetett előleg összegét jogszerűen elszámolhatta.

[44] Az alperesnek az előlegként megfizetett 127 000 000 forintnak a felperes 601/VC/2020. és a 627/VC/2020. számú számláival szemben való elszámolása pedig nem ütközik a Cstv. 11. §-a (2) bekezdésének *a)* pontjában írt rendelkezésébe, ugyanis az alperesnek ez a magatartása nem minősült beszámításnak a Ptk. 6:49. §-a alapján.

[45] A felperes ugyanis a két számla kibocsátásával 201 190 402 forint összegben maga támasztott pénzkövetelést az alperessel szemben, nem pedig az alperes a felperessel szemben – amely pénzkövetelés teljesítésére enged moratóriumot a Cstv. 10. §-a (2) bekezdésének *f)* pontja –, emiatt pedig a felperesnek meg kell fizetnie az alperes felé annak olyan

pénzkövetelését, amelynek megfizetésére ez a jogszabályhely részére fizetési haladékot nem adott. A Ptk. 6:49. §-a alapján ugyanis az alperes nem minősült olyan kötelezettnek a felperessel szemben, akit pénztartozás terhelne, mivel a díjat előre fizette meg előleg címén. Rámutatott továbbá, hogy a vállalkozói díj részbeni megfizetése önmagában egyébként sem minősül beszámításnak, hiszen az a jogszabály szövegéből adódóan a jognyilatkozatok egy fajtája. Ezért ahhoz, hogy két követelés a kötelezett akaratának megfelelően egymásba beszámításra kerüljön, elengedhetetlen az ezzel kapcsolatos jognyilatkozatának a megtétele. Az alperes pedig ilyen jognyilatkozatot nem tett a 127 000 000 forintos előleg vonatkozásában, ezért az előleg jogi jellegéből is fakadóan a felperes alaptalanul állította azt, hogy az alperes a vállalkozói díj számláinak kifizetését részben a beszámítás szabályai alapján hajtotta végre.

[46] Az ítéletben részletesen kifejtett indokok alapján megalapozottnak találta ugyanakkor az elsőfokú bíróság a felperesnek az 59 042 957 forint tőke után 2020. július 14-től 2020. augusztus 3-ig számított évi 8,75% mértékű, összesen 373 493 forint összegű késedelmi kamat iránti igényét, ezért az alperest kötelezte annak megfizetésére.

[47] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes és a felperes is fellebbezést nyújtott be.

[48] Az alperes a fellebbezésében a sérelmezett határozat indokolásának a megváltoztatását, és annak megállapítását kérte, hogy a felek között létrejött vállalkozási szerződés 12.2. pontjának első francia bekezdése szerinti rendelkezés a szerződés érvényes rendelkezése, amelynek alapján jogosult volt az azonnali hatályú felmondás jogát gyakorolni, így a felek szerződése 2020. július 8-án szűnt meg. Kérte továbbá a másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezni a felperest.

[49] Arra hivatkozott, hogy a jogirodalom és a bírói gyakorlat folyamatosan tágította „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 200. §-ának (2) bekezdése szerinti rendelkezés értelmezését, mivel a jogalkotó az ágazati szabályok megalkotásakor esetenként elmulasztott rendelkezni a jogszabályba ütközés jogkövetkezményéről, ezért a jogszabály célja alapján volt szükséges megállapítani, hogy az adott jogszabályba ütközés semmisséget eredményez-e. A hatályos Ptk. 6:95. §-ának második mondata a korábbi normaszöveghez képest jelentős változást tartalmaz, mivel úgy rendelkezik, hogy más jogkövetkezmény mellett is semmis a szerződés akkor, ha a jogszabály ezt külön kimondja, vagy ha a jogszabály célja a szerződéssel elérni kívánt joghatás megtiltása.

[50] A bírósági gyakorlatra hivatkozással állította, hogy nem minden jogszabályba ütköző szerződés esetében kell megállapítani a semmisséget, ahhoz a tiltó jogszabály céljait kell értelmezni és az eset összes körülménye alapján dönthető el a semmisség.

[51] Álláspontja szerint a csődeljárásban biztosított fizetési haladék célja a csődvagyon megőrzése a hitelezőkkel kötendő egyezség érdekében. A felperes azonban a keresetében nem a csődegyezségekre gyakorolt hatásra hivatkozik, pusztán a jogviszony hirtelen és indokolatlan megszüntetését sérelmezi.

[52] Állította, hogy ő nem azért mondta fel a szerződést, mivel a többi hitelezővel szemben előnyhöz akart jutni, vagy nem akart a felperesnek a korábbi tartozásai miatt fizetési haladékot adni, ezért nem áll fenn semmilyen olyan belső közrendvédelmi ok, amelyet a jogalkotó az érvénytelenség szankciójával kívánt volna sújtani.

[53] Kiemelte, hogy a felek szerződéses akaratának a kifejezése és az ő üzleti érdekének a figyelembevétele, a folytonos üzletmenet és a termelés fenntartása olyan hangsúlyos érdekek,

amelyek nem ütköznek a belső közrendbe, ezért a felperes által önmaga ellen kezdeményezett csődeljárás nem vonhatja maga után a kikötött azonnali hatályú felmondási jog érvénytelenségét.

[54] Hivatkozott arra is, hogy a vállalkozási szerződések jelentős hányada nem tartalmaz azonnali felmondási lehetőséget arra az esetre, ha valamelyik szerződő féllel szemben csődeljárás indul, ezért a Cstv. 11. §-a (2) bekezdésének *h)* pontjába foglalt rendelkezés célja annak megakadályozása, hogy a csődhelyzetbe került gazdálkodó szervezet a szerződésai azonnali felmondása következtében olyan váratlan, előre nem látható helyzetbe kerüljön, ami akadályozza őt a reorganizáció végrehajtásában.

[55] Az adott esetben azonban a felek szerződése tartalmazta a csődeljárás miatti felmondás lehetőségét, aminek következtében a felperes előre számolhatott azzal, hogy a csődeljárás megindulása esetén az alperes élni fog az azonnali felmondás jogával. A jelen esetben tehát a felmondás jogalapját nem a csődeljárás ténye, hanem a felek közötti szerződés tételes rendelkezésére teremtette meg, ezért a felmondás nem minősül tiltott magatartásnak.

[56] A felperes a fellebbezésében a sérelmezett határozat megváltoztatását és az alperesnek a kereseti kérelme szerinti marasztalását kérte.

[57] Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú ítélet tévesen értelmezte a vonatkozó jogszabályt és a peres felek szerződéses jognyilatkozatait, kikötéseit, helyenként pedig iratellenes és önmagának is ellentmondó.

[58] Álláspontja szerint téves az elsőfokú bíróság értelmezése az alperes által előre megfizetett összeg tekintetében, mivel az nem minősült sem előlegnek, sem vállalkozói díjnak arra tekintettel, hogy azzal összefüggésben a felek a szerződésben akként rendelkeztek, hogy az a megrendelő részére minden körülmények között visszajár, függetlenül a vállalkozó teljesítésétől.

[59] Az előre fizetett összegek jogi jellegének meghatározása során elfogadott elsőfokú bírósági állásponttal szemben hivatkozott a Debreceni Ítéltábla előtt Gf.IV.30.316/2020. számon folyamatban volt ügyben meghozott első- és másodfokú határozatokra, amelyekben az eljáró bíróságok a felek által közösen és következetesen kamatnak minősített összegek jogi jellegét megváltoztatták. Megjegyezte, hogy a szerződéses kikötéseket a tartalmuk szerint, az összes körülményt figyelembe véve kell értelmeznie a bíróságnak. Álláspontja szerint, ha valóban előlegről lenne szó, úgy az alperes nem a 100 000 000 forint vonatkozásában, hanem a 400 000 000 forint vonatkozásában tagadta volna meg a kifizetést. Ennek egyetlen oka, hogy nem előlegről, hanem visszatérítendő kölcsönről szólt a felek szerződéses akarata, amelynek 300 000 000 forintig terjedő részét az alperes megfelelő fedezettel biztosítottnak tekintette.

[60] Ellentmondásosnak minősítette az elsőfokú bíróság érvelését a szerződéses szabadság és dispozitivitás elvére hivatkozás körében, amikor az előleg visszakövetelésére vonatkozó rendelkezés kapcsán figyelmen kívül hagyja a felek szerződéses akaratát.

[61] A beszámítás kérdésében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság megállapításával szemben mindkét félnek pénzkövetelése állt fenn a másikkal szemben, tehát mindkét fél egyszerre minősül jogosultnak és kötelezettnek.

[62] Állította, hogy az alperes a 2020. augusztus 4-i „számlakiegyenlítés” tárgyú e-mail-ben beszámítási jognyilatkozatot tett, ezért nem valós az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy az alperes nem tett beszámításra vonatkozó jognyilatkozatot.

[63] Az elsőfokú bíróság által megállapított, az előleg elszámolására vonatkozó teljesítési gyakorlat vonatkozásában arra hivatkozott, hogy azt a rendszert a felek a szerződés

folyamatos teljesítésének időszakában alkalmazták, a szerződés megszűnésének az esetére pedig eltérő rendelkezések vonatkoztak, mégpedig az, hogy ekkor a felperes az előleg teljes összegét köteles volt visszafizetni az alperesnek.

[64] Megjegyezte, hogy a fentiek alkalmazása esetén sem a felperes alkalmazott beszámítást, hanem az alperes, mégpedig az alperes engedélye alapján.

[65] A felperes az alperes fellebbezésére benyújtott fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet indokolása sérelmezett részének a helybenhagyását kérte.

[66] Álláspontja szerint a felmondás a Cstv. kógens rendelkezésébe ütközött, ezért annak jogellenessége a vállalkozási szerződés szövegének a vizsgálata nélkül is aggálytalanul megállapítható. Állította, hogy valamely szerződéses kikötés semmisségét nem csupán a közrendbe ütközés esetén lehet megállapítani, egyébként pedig a hitelezők védelme olyan nyomós gazdasági és jogbiztonsági érdek, amely a szerződéses kikötés semmisségét önmagában alátámasztja.

[67] Az alperesnek a termelés zavartalanságára való hivatkozásával összefüggésben utalt arra, hogy a vállalkozási szerződést a felperes közös ajánlattevőként kötötte meg, a vele közös ajánlatot tevő gazdálkodó szervezet pedig nem került csődeljárás alá, ezért a termelés továbbra is biztosított volt.

[68] Az alperes a felperes fellebbezésére tett ellenkérelmében – a korábban benyújtott fellebbezésében foglaltakat fenntartva – a sérelmezett határozat helybenhagyását kérte, annak helyes indokaira tekintettel.

[69] Állította, hogy a felperes fellebbezési állításával szemben mind a vállalkozási szerződés 8. pontjának az értelmezése, mind pedig a tényleges elszámolási gyakorlat alapján egyértelműen előlegként került sor a 100 000 000 forint + áfa megfizetésére, amely folyamatosan beszámításra került a felperes által a vállalkozói díjról kiállított számlákba, és csak akkor és annyiban került sor az előleg visszafizetésére, amennyiben az előleget nem fedezte a felperes teljesítése.

[70] A felperes érvelésével szemben állította, hogy mind az általa nyújtott 100 000 000 forint, mind a biztosító által nyújtott 300 000 000 forint előleg volt, csupán azok elszámolása különbözött. Emiatt a felperes előadása nemcsak iratellenes, hanem ellentétes a felek szerződéskötéskori akaratával is. A felperes valamennyi számláját vagy előrefizetés (előleg) formájában, vagy utólagos megfizetéssel kiegyenlítette, ezért nincs olyan teljesítése a felperesnek, amely ellentételezés nélkül maradt volna. Ezt a kijelentést maga a felperes is elismerte a 2021. január 29-i tárgyaláson.

[71] A felperes álláspontjával szemben állította, hogy a felperes támasztott vele szemben pénzkövetelés iránti igényt, amikor kiállította számláit a 201 109 402 forintról, neki pedig nem állt fenn követelése vele szemben, kizárólag a korábban megfizetett előleget kellett levonás útján érvényesítenie a felperes számláiból.

[72] Az ítéltábla mindenekelőtt megállapította, hogy a felek nem nyújtottak be fellebbezést az elsőfokú bíróság ítéletének az alperest 373 493 forint késedelmi kamat megfizetésére kötelező rendelkezése és annak indokolása ellen, ezért az elsőfokú ítéletnek ezek a részei „A polgári perrendtartásról” szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 358. §-ának (5) bekezdése alapján (rész)jogerőre emelkedtek.

[73] Emiatt pedig az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – figyelemmel a Pp. 370. §-ának (1) bekezdésében foglaltakra – csak a fellebbezési kérelmek és ellenkérelmek korlátai között bírálta felül.

[74] Ennek eredményeként pedig azt állapította meg, hogy a fellebbezések nem megalapozottak.

[75] A felperes a fellebbezésében alaptalanul állította, hogy az elsőfokú bíróság a vonatkozó jogszabályok és a felek közötti szerződés rendelkezéseinek téves értelmezése alapján minősítette előlegnek az alperes által a vállalkozási szerződés 8.1.1. pontja alapján előre megfizetett bruttó 127 000 000 forintot.

[76] A szerződés hivatkozott rendelkezéseiből ugyanis kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy ez az összeg a vállalkozó munkavégzésének előfinanszírozását szolgálta azzal a megszorítással, hogy abból a vállalkozó csak a még el nem számolt és még nem esedékes teljesítésével arányos (azzal fedezett) összeget tarthatta magánál.

[77] A szerződési szabadság elvéből következően a felek megállapodhattak abban, hogy az előleg összegét a megrendelő – amennyiben a vállalkozó teljesítése erre fedezetet nyújt – a jogviszony fennállása alatt folyamatosan a vállalkozó rendelkezésére bocsátja. Ez a kikötés azonban az előre fizetett összeg jogi megítélését nem változtatta meg, hiszen – az ettől függetlenül – a vállalkozó munkavégzésének előfinanszírozását szolgálta, de csak olyan mértékben, amire a vállalkozó már elvégzett teljesítése fedezetet nyújtott, tehát annak mértéke a munkavégzéshez igazodott.

[78] Téves a felperesnek az az állítása, hogy a felek között létrejött szerződés alapján az előre fizetett összeg a megrendelő részére minden körülmények között visszajárt. A szerződés 8.1.1. pontjában rögzítettek szerint ugyanis a jogviszony fennállása alatt a megrendelő az előlegnek csak a teljesítéssel nem fedezett részét volt jogosult levonni a vállalkozónak az adott időszakra benyújtott számlájából. A jogviszony megszűnésekor pedig – a felek által egyezően ismertetett elszámolási gyakorlat szerint – az előleg „visszafizetése” úgy történt, hogy a vállalkozó jóváíró számlát állított ki a nála lévő előlegről, a megrendelő pedig ez alapján az előleg összegét levonásba helyezte a vállalkozó utolsó számlájából.

[79] A felperes arra helytállóan hivatkozott a fellebbezésében, hogy a szerződéses kikötéseket nem a felek által alkalmazott megjelölésük (elnevezésük), hanem a tartalmuk alapján kell megítélni és minősíteni. Az adott esetben azonban a megrendelő által előre fizetett bruttó 127 000 000 forintnak az előlegként történő figyelembevételét – a felek által alkalmazott elnevezés mellett – az erre vonatkozó szerződési rendelkezések tartalma is alátámasztotta, ezért annak ekkénti minősítését a felperes alaptalanul kifogásolta.

[80] Téves a felperesnek az a fellebbezési állítása is, amely szerint az alperes 2020. augusztus 4-én keltezett „számlakiegyenlítés” tárgyú elektronikus levelét – tartalma szerint – az alperes részéről tett beszámítási jognyilatkozatnak kellett tekinteni.

[81] Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával, amely szerint önmagában az a tény, hogy a megrendelő a vállalkozó számláját csökkentett összegben fizeti ki, beszámításra vonatkozó konkrét jognyilatkozat hiányában akkor sem minősül beszámításnak, ha a megrendelőnek is van pénzkövetelése a vállalkozóval szemben. Márpedig az alperes 2020. augusztus 4-én keltezett „számlakiegyenlítés” tárgyú levele ilyen, beszámításra vonatkozó konkrét jognyilatkozatot nem tartalmazott. Helytálló ezért az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, amely szerint a 2020. augusztus 3-i részteljesítés során az alperes nem a Cstv. 11. §-a (2) bekezdésének a) pontjába ütköző beszámítást

alkalmazott, hanem a vállalkozási szerződés 8.1.1.b. pontja szerint eljárva a teljesítéssel nem fedezett előleg összegét levonásba helyezte a felperes 601/VC/2020. számú számlájának összegéből.

[82] Ezzel összefüggésben az ítéltábla kiemeli, hogy a nem vitás tényállás szerint a konzorcium tagjai a munkavégzést 2020. július 7-én beszüntették, a 2020. július 1-je és július 7-e közötti időszakban elvégzett munka ellenértékéről 2020. július 16-án kiállított bruttó 59 042 597 forint összegű számlát pedig az alperes 2020. július 27-én teljes egészében kiegyenlítette. Ennek következtében pedig 2020. augusztus 3-án egyrészt már nem volt a felperes részéről olyan, még el nem számolt teljesítés, amelyre az alperesnek fedezetet kellett volna biztosítani, másrészt a felperes 601/VC/2020. számú számlája volt az utolsó olyan számla, amelyből az alperes a szerződés 8.1.1.b. pontja szerinti levonást elvégezhetette.

[83] Az a körülmény, hogy a levonásra került előlegről a felperes jóváíró számlát nem bocsátott ki, az alperes által alkalmazott levonás jogszerűségét nem befolyásolta, mivel a vállalkozási szerződés 8.1.1.b. pontjának helyes értelmezése szerint a levonásnak nem a jóváíró számla kiállítása, hanem az volt a feltétele, hogy az el nem számolt és még nem esedékes elszámolt teljesítés ne nyújtson fedezetet az előlegre. Ez pedig 2020. augusztus 3-án – a munkavégzés beszüntetésére és az 59 042 597 forint összegű számla korábbi kiegyenlítésére tekintettel – a teljesítéssel fedezett előleg teljes összege tekintetében egyértelműen megállapítható volt.

[84] A megjelölt körülmények között pedig a levonás jogszerűségének vizsgálata szempontjából – ahogyan erre az elsőfokú bíróság is helyesen hivatkozott – valóban nem volt jelentősége annak, hogy a konzorcium másik tagjával szemben nem indult csődeljárás, illetve, hogy a konzorcium másik tagja képes lett volna-e a további munkavégzésre. Emiatt ezekre a körülményekre a felperes ugyancsak alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében.

[85] Az alperes fellebbezését az ítéltábla a következő indokok miatt találta alaptalannak:

[86] A szerződéskötés időpontjára tekintettel a felek jogviszonyára irányadó Ptk. 6:95. §-ának első fordulata szerint semmis az a szerződés, amely jogszabályba ütközik, vagy amelyet jogszabály megkerülésével kötöttek, kivéve, ha ahhoz a jogszabály más jogkövetkezményt fűz.

[87] A Ptk.-nak ez – a régi Ptk. 200. §-ának (2) bekezdésével szó szerint megegyező – rendelkezése tehát semmisnek minősít minden olyan jogszabályba ütköző szerződést, amelyhez a jogszabály nem fűz – az érvénytelenség helyett – más jogkövetkezményt.

[88] E rendelkezés értelmében tehát a kogens jogszabályba ütköző szerződés vagy szerződési kikötés semmisségének a megállapításához nem szükséges, hogy a tilalmat megfogalmazó jogszabály a megsértése esetére kifejezetten is kimondja a semmisség jogkövetkezményét, mivel a Ptk. idézett szabálya szerint a jogszabályba ütköző szerződés csak akkor nem semmis, ha ahhoz a jogszabály más jogkövetkezményt fűz.

[89] A főszabály tehát az, hogy a jogszabályba ütköző szerződés semmisnek minősül, mégpedig attól függetlenül, hogy az adott norma a megsértéséhez hozzáfűzi-e az érvénytelenség jogkövetkezményét, amely főszabály csak akkor nem alkalmazható, ha az adott norma a megsértése esetére – az érvénytelenség helyett – valamilyen más jogkövetkezmény alkalmazását írja elő.

[90] A Ptk. 6:95. §-ának második fordulata ez utóbbi – kivételnek számító – esetkört szűkíti tovább, amikor kimondja, hogy más jogkövetkezmény mellett is semmis a szerződés akkor, ha a jogszabály ezt külön kimondja, vagy ha a jogszabály célja a szerződéssel elérni kívánt joghatás megtiltása.

[91] A Ptk. 6:95. §-ának második fordulata tehát arra az esetre vonatkozik, amikor a jogszabály a megsértése esetére megállapít valamilyen más jogkövetkezményt (tehát az első fordulat alapján az adott szerződés vagy szerződési kikötés érvényes lenne) azonban vagy amiatt, hogy az adott jogszabály a megsértése esetére – a más jogkövetkezmény meghatározása mellett – kifejezetten kimondja a semmisséget, vagy amiatt, hogy a jogszabály célja a szerződéssel elérni kívánt joghatás megtiltása, a szerződést (szerződési kikötést) mégis érvénytelennek kell tekinteni.

[92] A jelen esetben a felperes a vállalkozási szerződés 12.2. pontjának semmisségét a Cstv. 11. §-a (2) bekezdésének *h)* pontjában megállapított kógens rendelkezés megsértésére hivatkozással kérte megállapítani, amely rendelkezés a megsértése esetére más jogkövetkezmény alkalmazását nem írta elő, amelynek következtében a jogszabály céljának vizsgálata az adott esetben szükségtelen volt.

[93] Téves az alperesnek az a fellebbezési hivatkozása, amely szerint a Cstv. 11. §-ának (7) bekezdésébe foglalt rendelkezést a Cstv. 11. §-a (2) bekezdésének *h)* pontjában megfogalmazott tilalom megsértése esetére megállapított külön jogkövetkezménynek kellene tekinteni. Ez a szabály ugyanis kifejezetten az adós gazdálkodó szervezet vezetőjével szemben alkalmazható szankciót állapít meg arra az esetre, ha a vezető a 11. §-a (2) bekezdésének *e)* pontjába ütköző kifizetést teljesít, nem pedig a 11. §-a (2) bekezdésének *h)* pontjában meghatározott tilalom megsértése esetére alkalmazandó jogkövetkezményt állapít meg.

[94] Mindezekre tekintettel az ítéltábla kizárólag az alperes fellebbezésében előadottakra figyelemmel mutat rá arra, hogy nem helytálló az alperesnek az a fellebbezési érvelése sem, amely szerint a Cstv. 11. §-a (2) bekezdésének *h)* pontjában megfogalmazott tilalomba ütköző felmondás jogszerűségének vizsgálata során – a tilalmat megállapító jogszabály céljára tekintettel – eltérően kell megítélni azt az esetet, amikor a felek szerződése biztosít lehetőséget az azonnali hatályú felmondásra a csődeljárás megindulása miatt.

[95] Ezzel összefüggésben az alperes arra helytállóan hivatkozott a fellebbezésében, hogy a Cstv. 11. §-ának (1) bekezdésébe foglalt rendelkezésből következően a 11. §-ának (2) bekezdésében megállapított korlátozások és tilalmak célja a csődvagyon megőrzése a hitelezőkkel kötendő egyezség érdekében. A csődvagyon megőrzése szempontjából azonban nincs jelentősége annak, hogy az adóssal kötött szerződésben a felek kikötötték-e a felmondás lehetőségét a csődeljárás esetére és a felmondásra erre tekintettel, vagy más indokkal került sor, hiszen a csődvagyon szempontjából a jogviszony felszámolása mindkét esetben ugyanazzal a következménnyel jár.

[96] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, a fellebbezett rendelkezéseit pedig a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján – lényegében az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal azonos jogszabályi rendelkezésekre és jogi indoklásra utalással – helybenhagyta.

[97] Bár a felperes és az alperes fellebbezése egyaránt eredménytelen maradt, a fellebbezett értékek közötti jelentős eltérés miatt a másodfokú eljárásban az alperes lényegesen nagyobb arányban pernyertesnek minősült. Emiatt az ítéltábla a Pp. 83. §-ának (2) bekezdése alapján a felperest kötelezte az alperesnek a másodfokú eljárásban felmerült, a jogi képviselője részéről „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) rendelkezéseire hivatkozással felszámított, ügyvédi munkadíjból származó perköltségének a megfizetésére, amelyet az ítéltábla az Ükr. 3. §-a (2) bekezdésének *c)* pontja, az (5) és (6) bekezdései, valamint a 4/A. §-ban foglaltak alapján 750 000 forint + áfa összegben határozott meg.

[98] A Pp. 102. §-ának (1) bekezdése alapján a felperes köteles továbbá megtéríteni az államnak az elsőfokú bíróság által engedélyezett részleges költségfeljegyzési joga alapján előzetesen meg nem fizetett 2 500 000 forint fellebbezési eljárási illetéket, amelynek a viseléséről az ítéltábla „A polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és az állam által előlegezett költségek megfizetéséről” szóló 30/2017. (XII.27.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdése szerint határozott.

[99] Észlelte továbbá az ítéltábla, hogy az alperes a fellebbezése előterjesztésekor szükségtelenül fizetett meg 40 000 forint fellebbezési eljárási illetéket, mivel „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 48. §-a szerint, ha a fellebbezés kizárólag a határozat indokolása ellen irányul, vagy a teljesítési határidő megváltoztatására, illetve az engedélyezett részletfizetési kedvezmény módosítására vagy mellőzésére vonatkozik, az illeték 8000 forint.

[100] Emiatt az ítéltábla megállapította, hogy az alperes a fellebbezése előterjesztésekor megfizetett 48 000 forint fellebbezési eljárási illetékből 40 000 forint visszaigénylésére jogosult az Itv. 80. §-a (1) bekezdésének *i*) pontja alapján.

[101] Erre tekintettel pedig az ítéltábla az Itv. 81. §-ának (2) bekezdése, valamint „A Nemzeti Adó- és Vámhivatal szerveinek hatásköréről és illetékességéről” szóló 485/2015. (XII.29.) Korm. rendelet 30. §-a (2) bekezdésének *e*) pontjában és az 1. számú mellékletében foglaltaknak megfelelően akként rendelkezett, hogy a jelen végzés egy példányát – az elsőfokú bíróság útján – megküldi a rendelkező részben megjelölt – az adózó székhelye szerinti – adó- és vámigazgatóságnak.

Debrecen, 2022. január 11.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos s.k. előadó bíró,
Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. bíró